

[Justitsministeren.]

anses for at være letsindig, at erstatte den afdøde Hedelund med det ærede 4de tingvalgte Medlem.

Jeg skal ikke nægte, at jeg havde en lille Bagtanke dermed, idet jeg tænkte, at naar det ærede Medlem nu kom ind i Kommissionen, som var ved at afslutte sit Arbejde i Enstemmighed, og dør kom til at staa over for alle disse sagkyndige og fagkyndige, saa vilde han dog nok indse, at Forslaget var godt, og saa kunde jeg maaske slippe for at møde den Kritik, som altid møder mine Forslag fra det ærede Medlem. Men det var forgæves. Det viste sig, at det ærede Medlem var opfyldt af en Iver for at kritisere og modarbejde dette Forslag, som i Sandhed var en bedre Sag værdig. Først skulde Retslægeraadet slaas i to Stykker i geografisk Henseende, og vi skulde i dette lille Land have et Retslægeraad for Øerne og et for Jylland. Dette blev dog slaaet ihjel i Folketingets Udvalg og er ikke senere blevet ført frem af det ærede Medlem. Men derefter er det ærede Medlem gaaet over til paa anden Maade at søge splittet den Autoritet, som det af Hensyn til en god Bestyrelse af de vigtige Anliggender, der er henlagt til Retslægeraadet, netop er nødvendigt at have, nemlig en samlet Autoritet for hele Landet.

Blandt de Mangler, som knyttede sig til Retslægeraadet, før dette Forslag kom frem, var navnlig den, at det mest var Papir, der kom ind til Retslægeraadet, og dette afgav saa sit Skøn paa Grundlag deraf. Som Forslaget er udarbejdet, og som det nu sandsynligvis vil blive vedtaget, efter at det er blevet anbefalet fra konservativ Side, er denne Fejl rettet ved § 4, der tillægger Raadet Adgang til at kalde den Embedslæge, som har afgivet Erklæringen, ind til Retslægeraadet til mundtlig Forhandling. Man skulde jo tro, at det ærede 4de tingvalgte Medlem (Rytter) var glad for det, men for dog at kunne være i Opposition siger det ærede Medlem nu, at det ikke skulde være Retslægeraadet, der kunde kræve mundtlig Forhandling, men at det skulde være den Embedslæge, der afgav den skriftlige Erklæring; men hvorledes kunde man tænke sig, at Embedslægen skulde sende en saa god Erklæring ind, som han overhovedet kan afgive, og saa samtidig kræve en mundtlig Forhandling? Den mundtlige Forhandling maa selvfølgelig kræves af den, som modtager den skriftlige Erklæring, men som finder, at den bør suppleres med en mundtlig Forhandling. Heldigvis er det dog ikke lykkedes det ærede Medlem at faa det Æn-

dringsforslag, han har stillet herom, vedtaget, saa der sker ikke nogen Skade ved den Opposition, det ærede Medlem har ført frem. Det er en Forbedring af Vigtighed, at Retslægeraadet har Myndighed til at kræve en saadan Forhandling.

Dernæst kan ifølge § 5 Medlemmer af Raadet i Tilfælde, hvor det skønnes nødvendigt, tage ud omkring og selv personligt undersøge Forholdet, saa at Indvendingen om, at Afgørelserne hviler for meget paa Papir, er fjernet ved disse to gode Bestemmelser. Derfor er det saa urimeligt af det ærede Medlem her at tale om en falsk Autoritet, som skulde knytte sig til Raadets Afgørelser. Jeg maa paa det bestemteste protestere mod Rigtigheden af Beskyldningen for, at den overordentlig store Autoritet, som Raadet nyder, skulde hvile paa et Falsum eller nogen som helst Falskhed i nogen Henseende. Denne Autoritet hviler udelukkende paa Tillid til den overordentlig store videnskabelige og faglige Indsigt, som Retslægeraadets Medlemmer raader over. Jeg har før nævnt to Medlemmer af Retslægeraadet, som har været Medlemmer af det Udvalg, der har udarbejdet Udkast til Forslaget, Professor Sand og Professor Wimmer. Det er Mænd, som ikke alene nyder den største Anseelse her i Landet paa Grund af deres udmærkede videnskabelige Indsigt og deres store videnskabelige Arbejde, men som vi med Stolthed kan nævne som danske Mænd, der er berømte over hele Europa for deres overordentlig høje videnskabelige Standard. Det Arbejde, som er udført af Retslægeraadet i de forløbne Aar, saavel under Professor Sand, der har ofret et uhyre Arbejde i Raadets Tjeneste, som under hans Forgænger, har været af en saadan Beskaffenhed, at de afgivne Erklæringer med den allerstørste og mest begrundede Ret kan kaldes autoritative.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger. Det er bedst, at vi naar frem til en Afstemning, saa meget mere som det vil være ønskeligt, at der ogsaa finder en Afstemning Stedovre i det andet høje Ting, saa at Forslaget saa vidt muligt kan blive til Lov inden Paaske.

Rytter: Den højtærede Justitsminister gjorde sig skyldig i forskellige Misforstaaelser. Den højtærede Minister sagde først, at det var Ministeren, som havde sat mig ind i denne Kommission. Det maa skyldes en Misforstaaelse, idet nemlig Ministeren anmodede Venstrepartiet om at vælge et Medlem. Desværre blev saa jeg